

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 2827 van 22 oktober 2007
in de zaak X / IVde Kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats : X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Pakistaanse nationaliteit, op 20 juni 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat S. TORMANS en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de hoedanigheid van vluchteling

1.1. In een eerste middel roept verzoeker de schending in van de materiële motiveringsplicht. Hij tracht de door verweerder aangehaalde argumenten ter afwijzing van zijn asielaanvraag stuk voor stuk te weerleggen. Verzoeker haalt zijdelings nog aan dat zijn andere verklaringen en/of motieven niet door verweerder worden weerlegd of tegengesproken.

1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het

rechtsplegingdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. In die optiek zal het middel slechts worden besproken in zoverre het betrekking heeft op de motieven van de onderhavige beslissing.

1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., X, nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

1.4. Verzoeker verklaart lid te zijn van de soennitische organisatie Ahle Sunnat Wal Jamaat. Hij steunt zijn asielrelaas op het gegeven dat hij wordt geviséerd door de leden van een vijandig gezinde sjiietische religieuze organisatie, de United Shia Group, die verantwoordelijk is voor de moord op zijn familieleden, zijn ontvoering en mishandeling. Terwijl de door laatstgenoemde groepering gepleegde misdrijven niet worden onderzocht door de politie, wordt verzoeker onder meer ingevolge enkele door de United Shia Group valselijk geuite beschuldigingen van moord door de politie opgespoord. Verzoeker vermoedt dat de politie wordt omgekocht door de United Shia Group en dat hij om die reden niet de bescherming kan invoeren van de autoriteiten van zijn land van herkomst.

1.4.1. Wat betreft het eerste aspect van verzoekers relaas, stelt de Raad vast dat de blote beweringen dat door de lokale overheid geen gevolg wordt gegeven aan de klachten ingediend door verzoeker en geen onderzoek wordt gedaan naar de moord op zijn familieleden omdat er nog geen arrestaties werden verricht, niet van aard zijn om het ontbreken van nationale bescherming te kunnen aantonen.

Het is immers niet zo dat, omdat de onderzoeken niet tot onmiddellijke resultaten leiden, ze niet gevoerd zouden worden. Het louter vermoeden van verzoeker dat de politie geen ernstige onderzoeksdaaden verrichtte en geen ondervragingen deed omdat ze zou zijn omgekocht door de andere partij, vermag uiteraard geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Verzoeker verklaarde overigens dat de politie raids heeft georganiseerd tegen de vermoedelijke daders van de brand in het hotel van zijn vader in 2007 (gehoorverslag CGVS 2, p. 4 - administratief dossier stuk 4). Aangezien deze daders ook hier weer te situeren zouden zijn binnen United Shia Group dient de Raad vast te stellen dat één en ander niet te rijmen valt.

Voorts heeft verzoeker verklaard dat hij zich wel heeft gewend tot de leden van zijn eigen organisatie, doch nooit de hulp van de lokale autoriteiten, de “nazim” of de “naib nazim” heeft ingeroepen (gehoorverslag procedure dringend beroep CGVS, p. 9) om de handelwijze

van de politie aan te klagen. Verzoeker geeft geen enkele verklaring voor het feit dat hij nu in zijn verzoekschrift het tegenovergestelde beweert.

1.4.2. Wat betreft het tweede aspect van het asielrelaas, met name dat verzoeker door de leden van de United Shia Group valselijk werd beschuldigd van de moord op de chauffeur van die groepering en de moord op een vriend van verzoeker tracht deze laatste zijn verklaringen kracht bij te zetten door het voorleggen van een aantal First Information Reports (FIR's), waarin de beschuldigingen tegen zijn persoon zijn geuit, alsmede een aantal arrestatiebevelen.

Aan de voormelde stukken kan geen bewijswaarde worden verleend : de neergelegde FIR's, die zich alle in het administratief dossier bevinden, zijn ofwel een voorgedrukt, met blauwe pen ingevuld formulier –luidens verzoeker een door een klerk ter plaatse overgeschreven kopie-, ofwel een fotokopie. Ook de voorgelegde arrestatiebevelen zijn gefaxte kopieën.

De Raad stelt vast dat fotokopieën, al dan niet manueel aangevuld, en faxberichten gemakkelijk kunnen worden nagemaakt en vervalst, zodat ze niet als bewijs kunnen dienen. Bovendien is verzoekers' bewering dat de FIR's door zijn vader op het politiebureau werden afgehaald strijdig met de bevindingen in het CEDOCA- antwoorddocument (administratief dossier, stuk 24) krachtens dewelke kopieën van een FIR door de beklaagde kunnen worden bekomen bij de rechtbank, en door de aanklager bij de politie.

Voorts moet worden aangenomen dat verzoeker, via zijn Pakistaanse advocaat, gecertificeerde kopieën zou kunnen hebben bekomen. Verzoekers' verklaring dat hij op alle mogelijke manieren authenticiteit en geldingskracht heeft trachten te geven aan de kopieën van de FIR's, meer bepaald door ze te laten vertalen door een officieel vertaalbureau en de vertalingen op hun beurt te laten attesteren door de "notary public", is niet van aard om het voorgaande te weerleggen, net zomin de stelling dat naar de inhoud van de FIR's wordt verwezen in de verklaring van verzoekers' advocaat in Pakistan, zodat er rekening mee had moeten worden gehouden in de asielaanvraag en dat de eis om enkel originele of gecertificeerde stukken voor te leggen onredelijk, buitensporig en zelfs onwettelijk is. Uit het hierboven vermelde antwoorddocument blijkt immers dat vertalingen van juridische documenten geen juridische waarde hebben en dat een attestatie door een "notary public" daar niets aan verandert. Verzoeker slaagt er niet in de inhoud van het antwoorddocument, uitgaande van een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst te weerleggen. Zijn Pakistaanse raadsman kan bezwaarlijk worden beschouwd als een officiële bron. Aan diens verklaringen, die mogelijks zijn afgelegd op vraag van verzoeker, kan derhalve geen bewijswaarde worden gehecht.

De bewering van verzoeker dat, indien hij al valse stukken zou hebben geproduceerd, hij zeker zou zijn uitgegaan van originele stukken die hij in België zou hebben vervalst, kan uiteraard geen afbreuk doen aan het bovenstaande.

1.5. Ook dringt zich de vaststelling op dat verzoeker in Pakistan nooit enige actie heeft ondernomen teneinde te trachten zijn vermeende betrokkenheid in de feiten waarvan hij wordt beschuldigd te weerleggen en dat hij thans, niettegenstaande hij nog in contact blijkt te staan met zijn vader die inmiddels een raadsman zou hebben aangetrokken om de nodige documenten én juridisch advies te verkrijgen (gehoorverslag CGVS 2, p. 6 - administratief dossier stuk 4), geen verdere informatie kan verschaffen over de gevolgen die al dan niet werden verleend aan de aanklachten tegen zijn persoon. Dit maakt zijn relaas ongeloofwaardig.

1.6. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker deel uitmaakt van de soennitische gemeenschap die, naar luid van publieke bronnen de overgrote meerderheid van de Pakistaanse moslimgemeenschap uitmaakt, en de sjiitische minderheid slechts 10 tot 20%

uitmaakt van alle moslimgelovigen (US Department of State, 2007 *Report on International Religious Freedom - Pakistan*, 14 September 2007. <http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/refworld/rwmain?docid=46ee6a155>). Derhalve is het zeer onwaarschijnlijk dat hij, deel uitmakend van een prominent aanwezige geloofsgemeenschap, zou worden vervolgd op grond van zijn religie en hij tegen deze vervolging niet de bescherming zou kunnen invoeren van de autoriteiten van zijn land van herkomst. Verzoeker heeft zich in zijn uitgebreid verzoekschrift niet verzet tegen deze vaststelling, die reeds in de bestreden beslissing werd opgenomen.

1.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Conventie van Genève) kan worden aangenomen, minstens dat niet is aangetoond dat nationale bescherming niet mogelijk was, en hij internationale bescherming zou behoeven in de zin van dit verdrag.

1.8. In zoverre verzoeker in het middel nog opwerpt dat hij geen kans maakt op een eerlijke rechtsgang en, om zijn argument te staven, verwijst naar hetgeen hij reeds had doen gelden onder punt 1.4., kan in casu worden volstaan met de vaststelling dat hierboven reeds werd gesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten niet zou kunnen invoeren tegen de tegen hem ingediende valse aanklachten.

Om dezelfde redenen kan worden gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de plaatselijke autoriteiten zich tegenover zijn persoon niet onpartijdig zouden opstellen. In zoverre verzoeker nog doet gelden dat hij ernstige mishandeling vreest tijdens zijn gevangenschap zodat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) wordt geschonden, moet worden vastgesteld dat de schending van het voormelde artikel 3 hier niet dienstig kan worden aangevoerd aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, enkel uitspraak doet over de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming en geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel, zodat hij niet vermogt artikel 3 van het E.V.R.M. rechtstreeks te toetsen (R.v.St, nr 173.134, 3 juli 2007). De Raad kan het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst evenwel onderzoeken in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet (zie 2.2.).

1.9. Het middel is niet gegrond.

2. Over de subsidiaire bescherming

2.1. In een tweede middel voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing niet nader wordt gemotiveerd waarom de subsidiaire bescherming in zijn hoofd wordt geweigerd, omdat “in één adem met de beslissing tot weigering van de asielaanvraag (...) zij de weigering tot subsidiaire bescherming vermeldt”, en dat om die reden de “Formele Motiveringswet” is geschonden. Verzoeker haalt verder aan dat uit zijn verhaal duidelijk blijkt dat hij een meer dan ernstig risico loopt op ernstige schade door folteringen of andere onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. uitmaakt, hij stelt verder nog dat hij zich niet onder de bescherming van zijn vaderland kan stellen en herhaalt in wezen een aantal van de argumenten die hij heeft aangevoerd ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

G. BAES.

F. HOFFER.